

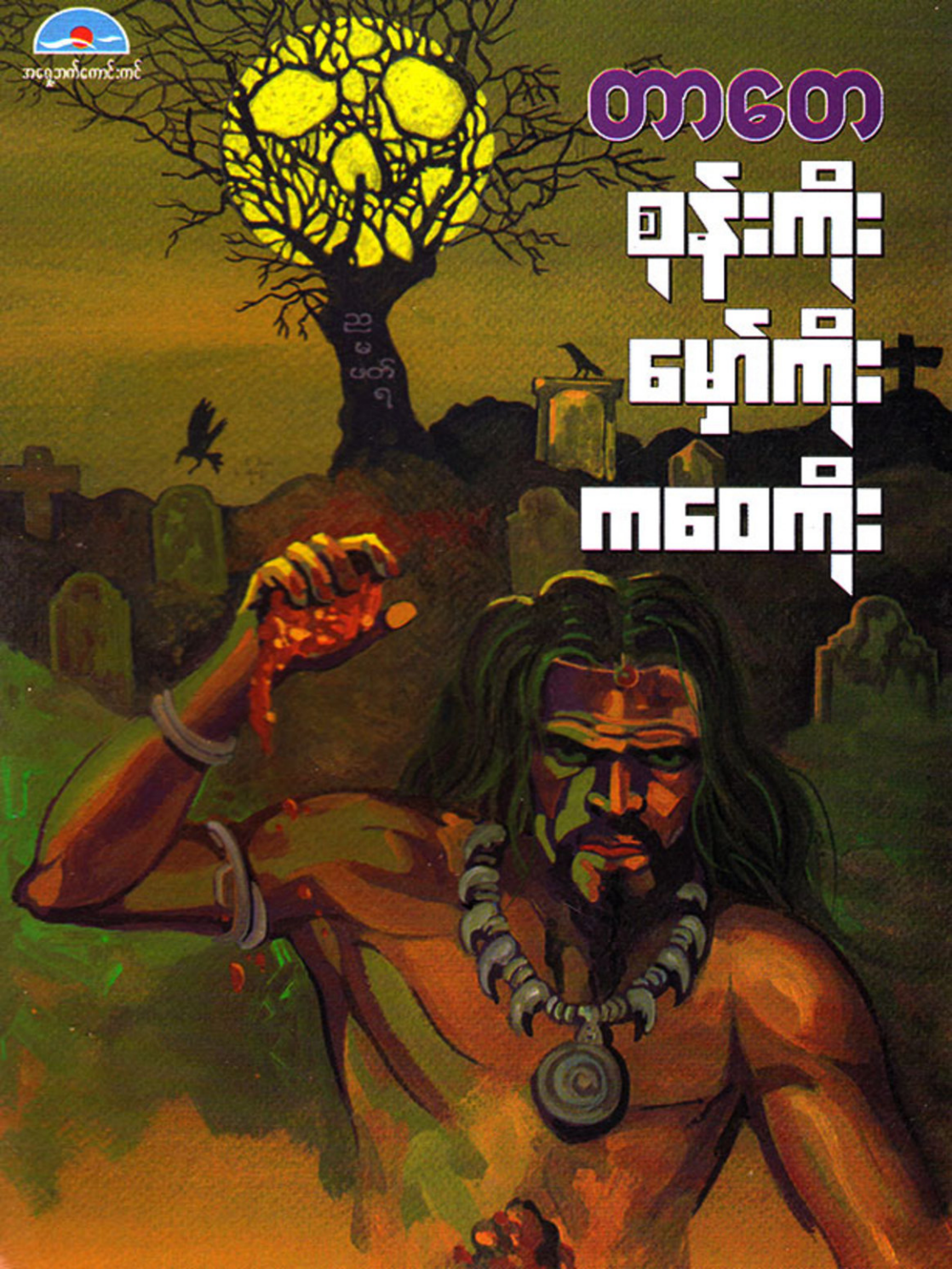
ကလောင်ကောင်ကောင်

တာဝေ

စုန်းကိုး

ပေါ်ကိုး

ကဝေကိုး

စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကာဝေကိုး

စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုး

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ကထိန်မှာ ဗျ။

ပုဗ္ဗာရုံဆိုတာက ကျုပ်ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းလေဗျာ။ ခင်ဗျား မှတ်မိတယ်မို့လား၊ ဦးဂုဏလေ။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ က ဘုန်းကြီးကျောင်းသုံးကျောင်း ရှိတာဗျ။ ရွာဦးကျောင်း၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၊ ပြီးတော့ ဒက္ခိဏာရုံကျောင်းဗျ။ ကထိန်ခင်းပြီဆိုရင် ဒီကျောင်း သုံးကျောင်းစလုံး လွှတ်စည်တာဗျို့။ ကျောင်းသုံးကျောင်းစလုံးရဲ့ ဘောစကံက ကျယ်သားဗျ။ ကျုပ်တို့ ရွာ ထနောင်းကုန်းတင် မဟုတ်ဘူး ၊ အနီးအနားက ဘန့်ဘွေးကုန်း ၊ မီးလောင်ကုန်း၊ ငွေတွင်းကုန်း၊ ဆပ်သမြောင်၊ သံခနောက်၊ ကျားကုန်း၊ ထိန်ကုန်း၊ ကပ္ပလီစု၊ ညောင်ဝိုင်းတို့ ၊ ဗိုလ်ကုန်းတို့ ပါ ကိုးကွယ်ကြတာ။ ဆရာတော် သုံးပါးစလုံးကလည်း ပညာတတ်တွေချည်းပဲဗျ။ သုံးပါးလုံး စာချတန်း အောင်ပြီးသား၊ ဓမ္မာစရိယ ကိုယ်တော်ကြီးတွေဗျို့။

ဒီအထဲမှာ မှ ကျုပ်ဆရာတော် ဦးဂုဏက လောကီကြောင်းရော၊ လောကုတ္တရာကြောင်းရော ဝါသနာရှိတာဗျ။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ကထိန်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရွာက လူကြီးတွေနဲ့ တခြားရွာက လူကြီးတွေ ဆုံကြပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြ၊ သူတို့ ငယ်ငယ်က အတွေ့အကြုံတွေ ပြောကြနဲ့ လွှတ်နားထောင် ကောင်းတာလားဗျာ။

သူဝိုင်းနဲ့ သူ၊ သူ့အုပ်စုနဲ့ သူဗျ။ လူကြီးတွေ ပြောသမျှကို ကျုပ်တို့လို လူငယ်တွေက နားထောင်ကြတာပေါ့ဗျာ။ လက်ဖက်၊ ဂျင်းသုပ် လိုက်တဲ့

လူကလိုက်၊ ရေနွေးကြမ်း လိုက်တဲ့ လူကလိုက် ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်က သံခနောက်က ဘိုးတော်ကြီးတွေဝိုင်းမှာ ထိုင်လို့ ဗျ။ သံခနောက်ဆိုတာက ကျုပ်တို့ တောင်ရွာလေဗျာ။ ထနောင်းကုန်း တောင်ဘက်ကရွာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ရွာက ဘိုးညီပုတို့ ဘိုးရုံတို့ လည်း ဒီဝိုင်းမှာ ပါသဗျ။ သံခနောက်က ဘိုးတော်ကြီးက ဆံပင် နက်နက်ကလေးကို သျှောင်တစောင်းလေးထုံးလို့ ဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း အပြားကြီးကြီးဗျ။ သူ့အသံ ဘဲဖြူဖြူ မှာ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း တောက်နေတာပဲဗျ။ စကားပြောကလည်း ကောင်းလိုက်ပါဘိဗျာ။ စကားပြောကောင်းတယ်ဆိုတာက ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ စုံလို့ ပေါ့ဗျ။

ဒီဘိုးတော်ကြီးရဲ့ နာမည်က ဦးအုပ်တဲ့ ။ သူ့ကို ဘိုးအုပ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်လို့ ရှစ်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ ရွာက ဘိုးညီပုနဲ့ မှ ရွယ်တူတွေဗျ။

"မောင်အုပ်ရဲ့ မင်း အသက်ရှစ်ဆယ်ပဲ ကပ်နေပေါ့၊ ခုထိ ဆံပင်တစ်ချောင်းမှ မဖြူပါလားကွဲ့၊ ဘယ်လိုကြောင့် တုံး"

ဘိုးညီပုက မေးလိုက်တော့ ဘိုးအုပ်က ပြုံးပြီး ပြောသဗျ။

"ဟ...ကိုညီပုရဲ့ မဖြူဆို ကျုပ်က လူပျိုအရွယ်ကတည်းက ဆေးကောင်း ရထားတာကိုးဗျ"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဘာဆေးကောင်းများ တုံး မောင်အုပ်ရဲ့ "

"ကျုပ်တို့ ရွာကို ကြွလာတဲ့ ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက် ပြောသွားတာပဲဗျ၊ ဖန်ခါးသီးရယ်၊ လက်ဖက်ပုပ်ရယ်၊ ထောလပတ်ရွက်ရယ် ဆတူထောင်းရတယ်တဲ့ ဗျ။ ပထမတော့ တစ်မျိုးချင်း ထောင်းရတာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ သုံးမျိုးပြန်ပေါင်းပြီး ထောင်းရတယ်၊ အဲဒီသုံးမျိုး ထောင်း

ထားတာကို အုန်းဆီနဲ့ ပုလင်းထဲမှာ ထည့်စိမ်ထားပြီး လိမ်းပေးရင် ဆံပင်မဖြူဘူးဆိုလို့ ကျုပ် လူပျိုအရွယ်ထဲက လုပ်ပြီး လိမ်းလာတာ ခုထိပဲဗျ။ ။ ကျုပ်လည်း ဆံပင်မဖြူဘူး၊ ကျုပ် သားသမီးတွေလည်း အဲဒါပဲ လိမ်းကြတာ၊ ဆံပင်မဖြူကြဘူးဗျ။"

ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းက လူငယ်တွေက ဘိုးအုပ်ပြောတဲ့ ဆေးနည်းကို ခေါင်းလေးတွေ တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး မှတ်နေကြတယ်ဗျို့။

နောက်တော့ စကားတွေ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောရင်းနဲ့ ဘိုးအုပ်က လွှတ်ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ပြောပြတယ်။ ဘိုးအုပ်ပြောတဲ့ အကြောင်းက ထူးဆန်းလွန်းလို့ ကျုပ်ဖြင့် မျက်တောင် တောင် မခတ်မိအောင်ပါပဲဗျ။ ဘိုးအုပ်ပြောပြတဲ့ အကြောင်းက ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်အစီအရင်တဲ့ ဗျ။

"ကျုပ်အဖေက ရှမ်းအစစ်ဗျ ကိုညီပုရ၊ အမေက သံခနောက်သူ ဗမာအစစ်၊ ကျုပ်ကို ရှမ်းပြည်မှာ မွေးတာ၊ ကျုပ် အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်မှ အဖေဆုံးလို့ အမေမွေးရပ်ကို ရောက်လာခဲ့တာ"

"နေပါဦး မောင်အုပ်ရဲ့ ၊ မင်းအဖေက ဘယ်အရပ်သားတုံးကွဲ့။"

"ရှမ်းပြည် နောင်ချိုဘက်ကဗျ၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်ကတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရွာဘက်ကပဲ၊ အခုပြောမယ့် ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် အစီအရင် ဆိုတာကို ကျုပ် အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်သားလောက်က မြင်ခဲ့ဖူးတာဗျ၊ ဒီတုန်းက လူတော်တော်များများက တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး၊ သေနတ်ပြီးတာ သိပ်လိုချင်ကြတာဗျ။"

"မောင်အုပ်ရယ်၊ ဟိုတုန်းကလူတွေတင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခု လူတွေလည်း လိုချင်ကြတာပါပဲ"

"အေး... ကျုပ်တို့ ရွာမှာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ၊ သူလည်း ရှမ်းပဲ၊ နာမည်က စိုင်းအုန်းဂေါင်တဲ့ ၊ အသက်က လေးဆယ် ကျော်လောက် ရှိမယ်၊ ကျုပ်က သူ့ခြံထဲက အလုပ်တွေကို ကူညီပြီး လုပ် ပေးရတယ်၊ ကျုပ်ကို မုန့်ဖိုးပဲဖိုး ပေးတာပေါ့ဗျာ။ စိုင်းအုန်းဂေါင်က အိမ် ထောင်ရက်သား မရှိဘူးဗျ၊ တူတွေနဲ့ နေတာ၊ တစ်ရက်ကျတော့ သူက ကျုပ်ကို မေးတယ်"

"စိုင်းအုပ် မင်း ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ဆိုတာ ကြားဖူးလားတဲ့ "

ကျုပ်ကလည်း ကြားမှ မကြားဖူးတာ။

"ကျုပ် မကြားဖူးဘူးဗျ"

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ စိုင်းအုန်းဂေါင်က ကျုပ်ကို ပြောပြရောဗျို့။

"ဒီလိုကွ၊ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ ပထမဆုံး ကြောင်နက်တစ်ကောင် ရဖို့ လိုတယ်"

"ဗျာ၊ ကြောင်နက်များ ရှားတာလိုက်လို့ ဆရာရယ်"

ကျုပ်က စိုင်းအုန်းဂေါင်ကို ဆရာလို့ ခေါ်တာဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆို တော့ သူက ကျုပ်ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းလို့ အားတဲ့ အချိန်ဆိုရင် စာသင်ပေးတာ။ သူသင်ပေးလို့ ကျုပ် စာ တတ်လာခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

"ငါ့ကောင်ကတော့ အလွယ်ပြောရော့မယ်၊ ကြောင်နက်တိုင်း လုပ် လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တောကြောင်အနက် ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ခြေသ ည်းရော လက်သည်းရော မျက်စိရော နက်ရမှာ ကွ၊ ပြီးရင် အထီးလည်း ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်"

"ဟာ.... ဒါတော့ မလွယ်ဘူးဗျ"

"ဘယ်လွယ်မှာ တုံး စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ တောထဲတောင်ထဲသွားတဲ့ မုဆိုးတွေကို မှာ ထားရတာပေါ့ကွ၊ အဲဒီလို ကြောင်နက်မျိုးရရင် ယူခဲ့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ပိုက်ဆံများများ ပေးပါမယ်လို့ ပြောထားရတာပေါ့"

"တစ်ရက်ကျတော့ သီပေါဘက်က မုဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကြောင်နက်တစ်ကောင် ပြတယ်၊ သူယူလာတဲ့ ကြောင်နက်က ခြေသည်းရော လက်သည်းရော မျက်စိရော နက်ရုံတင်မကဘူးကွ၊ ပါးစပ်ထဲက သွားဖုံးရော လျှာပါ နက်နေတာကွ၊ ပြီးတော့ အထီး"

"ဟာ.... ဟုတ်လား ဆရာ"

"အေး... ငါလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ မုဆိုးကြီးကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးလိုက်ရောဟေ့၊ ပြီးတာနဲ့ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် အစီအရင်ကို စတော့တာပေါ့ကွာ"

"ဟင်.... ဒါဆိုရင် ဆရာ အဲဒီအစီအရင်ကို လုပ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ"

"လုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ကွ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ အခု လုပ်နေတုန်းပဲ"

"ဗျာ.... ဒါဆိုရင် ဆရာမှာ အဲဒီကြောင်နက် ရှိတာပေါ့"

"ဟာ ရှိတာပေါ့ကွ၊ လာ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်းကို ငါပြမယ်"

စိုင်းအုန်းဂေါင်က ကျုပ်ကို ခြံကြီးထဲ ခေါ်လာတယ်ဗျ။ သူတို့ ခြံကြီးထဲမှာ က လိမ္မော်ပင်တွေရော၊ မက်မန်းပင်တွေရော၊ ငှက်ပျောပင်တွေရော ရှိတာဗျ။ ခြံကြီးရဲ့ ထောင့်မှာ သစ်သားအိမ် တစ်လုံး ရှိတယ်ဗျို့၊ စိုင်းအုန်းဂေါင်က သစ်သားအိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့....

"ဟာ"

ကျုပ်ဖြင့် ယောင်ပြီးတော့တောင် အော်လိုက်မိရောဗျာ။ အိမ်က ကြမ်းပြင်ကို ကွန်ကရစ်ခင်းထားတာဗျ။ အိမ်ထဲမှာ နှစ်ပတ်လည် တိုင်လေးတွေကို လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲခြားပြီး လုပ်ထားတဲ့ သစ်သားလှောင်အိမ်ကြီးဗျ။ အထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ မည်းမည်း အကောင်တစ်ကောင်ကို ကျုပ်တွေ့လိုက်တယ်။ အရွယ်က ကျားသစ်တစ်ကောင်လောက် ရှိတယ်ဗျို့။

"ဟာ.... ဆရာ၊ ဒါကြောင်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ကျားသစ် မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ကြောင်ပါကွ၊ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ ကျားသစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင် ငါ့ဆီကို ရောက်လာတုန်းက သာမန် ကြောင်တစ်ကောင်လောက်ပဲ ရှိတာကွ၊ ငါ့အစီအရင်ပညာကြောင့် ဒီကောင် အခုလို အကြီးကြီး ဖြစ်လာတာ၊ အစီအရင်ကလည်း ပြီးကာနီး နေပြီလေကွ"

"ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာ ဆရာရယ်"

"အေး.... ဒီလိုကွ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ ဒီအစီအရင်က ပထမဆုံး ကြောင်တစ်ကောင်ကို သတ်ပြီး ကြောင်နှလုံးကို ထုတ်ယူရတယ်၊ ပြီးရင် အဲဒီကြောင်နှလုံးကို ဒီကြောင်နက်ကို ကျွေးရတယ်"

"တောကြောင်လား ဆရာ"

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာကြောင်ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊ လပြည့်ညသန်းခေါင်နဲ့ လကွယ်ည သန်းခေါင်မှာ မန္တန်ရွတ်ပြီး ကြောင်နှလုံးကို ထုတ်ယူရတယ်၊ ပြီးရင် ဒီကောင်ကြီးကို ကျွေးရတယ်၊ တစ်လ နှစ်ကြိမ်ပေါ့ကွ၊ ကြောင်အကောင်တစ်ရာ ပြည့်အောင် ကျွေးရတယ်။ အချိန်က လေးနှစ်နဲ့ နှစ်လ ကြာတယ်ကွ၊ ကြားမှာ အဆက်မပြတ်ရဘူး"

"နေပါဦး ဆရာရဲ့ ၊ ကြောင်အကောင်တစ်ရာ ပြည့်အောင် ရှာဖို့ က လွယ်ပါ့မလားဗျ"

"ဟာ ဘယ်လွယ်မလဲကွ၊ ဟိုဘက်ရွာက ငါ့တပည့် တစ်ယောက်ကို ကြောင်တွေ မွေးခိုင်းထားရတယ်၊ လိုသမျှငွေကို ငါပေးရတာပေါ့၊ အခု ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးကို ကျွေးခဲ့တာ ကြောင် တစ်ရာ ပြည့်သွားပြီကွ စိုင်း အုပ်ရဲ့ "

"ဟာ ဟုတ်လား ဆရာ"

"အေး.... ကြောင်ငါးဆယ်ကျော်ရဲ့ နှလုံးတွေကို စားပြီး ကတည်းက ဒီကောင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ကြီး လာပြီး မင်း ခုနကပြောသလို ကျား သစ်နက်ကြီးနဲ့ တူလာတာကွ"

"ဒါဆိုရင် ဆရာက ဘာဆက်လုပ်ရမှာ တုံးဗျ"

"ငါ ဒီကောင်ကြီးကို ကြောင်တစ်ရာပြည့်အောင် ကျွေးပြီးကတည်းက အားလုံး စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဓားလည်း ပြီးတယ်၊ လှံလည်း ပြီးတယ်၊ သေနတ်လည်း ပြီးနေပြီကွ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင် အမြင့်ကြီးရောက်အောင် ခုန်နိုင်တယ်၊ ငှက်ပျောရွက်တွေ ပေါ်မှာ တောင် တက်ထိုင်နေနိုင်တယ် စိုင်းအုပ်ရေ"

"ဟာ ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဒါဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးကို ဆရာ ဘာလုပ်မှာ တုံး"

"ဒီကောင်ကြီးရဲ့ နှလုံးကိုထုတ်ပြီး မန္တန်ရွတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ငါ စားရမှာ ကွ၊ ဒါဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး ရသွားတဲ့ ကြောင်တစ်ရာမိုလ်အစွမ်းတွေ ငါ ရရောကွ စိုင်းအုပ်ရ"

"ဪ.... ဒီလိုလား၊ နေပါဦး ဆရာရဲ့ ၊ ဒီကောင်ကြီးကို ဆရာ ဘယ်

လိုသတ်မှာ တုံး၊ ဒီကောင်က ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ သေနတ်တွေ ပြီးနေပြီဆို
"

"ဟား ဟား၊ မင်းက တွေးတတ်သားပဲ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ မင်းပြောသလိုပဲ
ဒီကောင်ကြီးက ရိုးရိုးဓားတွေ၊ လှံတွေလောက်တော့ အယားတောင်ပြေ
မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကိုးသီချိုင်းဓားနဲ့ သတ်မှ ရတာ"

"ဗျာ....ကိုးသီချိုင်းဓား ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဆရာမှာ ကိုးသီချိုင်းဓား ရှိ
လို့ လားဗျ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား ရှိတာပေါ့ စိုင်းအုပ်ရဲ့ ၊ စော်ဘွား အနွယ်တော် တ
စ်ယောက်ဆီက ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ထားရတာကွ"

"ဪ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆိုရင် ဆရာအစီအရင်ကို ဘယ်တော့လုပ်မှာ
တုံး"

"မနက်ဖြန်ည သန်းခေါင်မှာ လုပ်ရမယ်ကွ၊ အဲဒါ မင်း အကူအညီလို
တယ်"

"ဗျာ.... ကျုပ်အကူအညီ ဟုတ်လား ဆရာ၊ ပြောပါ ဆရာ၊ ကျုပ် ဘာ
လုပ်ပေးရမလဲ"

"မင်းက လှောင်အိမ်ဖွင့်ပေးဖို့ ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ငါက မန္တန်ရွတ်ပြီး ဒီ
ကောင်ကြီးရဲ့ နှလုံးကို စားနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းက စောင့်ပေးရမယ်၊ တ
ကယ်လို့ ငါလူစိတ်တွေဘာတွေ ပျောက်သွားခဲ့ရင် မင်းက ငါ့ကို ရေနဲ့ ပ
က်ပြီး သတိပေးရမယ်ကွ"

"ဪ... ဒါများ ဆရာရယ်၊ ကျုပ် လုပ်ပေးမှာ ပေါ့ဗျာ"

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ဆရာကို ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ။ နောက်
နေ့က တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညဗျ။ လမှ သာလိုက်တာ ထိန်နေတာပေါ့

ဗျာ။ ဒြဲကြီးတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေတာဗျာ။ ကျုပ်ရောက်တော့ ဆရာက ရှမ်းအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ အနက်တွေချည်း ဝတ်ထားတာဗျာ။ ခေါင်းပေါင်း ကလည်း အနက်ပဲဗျာ။ လရောင်အောက်မှာ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့် တယ်ဗျာ။ ကျုပ် ဆရာ စိုင်းအုန်းဂေါင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဆိုတာ အရောင်ကို လက်နေတာဗျာ။

"ကဲ....စိုင်းအုပ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ ဟောဒါ ကိုးသီချိုင်းဓားပဲကွဲ့။"

ဆရာက သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြတယ်။ ဓားအိမ်ကို ရွှေပိန်းချပြီး ကျောက်စီထားတယ်။ အထဲက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ လရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဓားက အရိုးအသွား ဆယ်လက်မကျော်ကျော်လောက် ရှိမယ်ဗျာ။ ဗြဲ ကံက လက်နှစ်လုံးလောက် ရှိမယ်။ နှစ်ဖက်သွားဗျာ။ သွေးထားလိုက်တာ မှ မြည့်နေတာပါဗျာ။

"ကဲ စိုင်းအုပ် မင်း မကြောက်ဘူးမို့လား"

"ဟာ၊ ကျုပ် မကြောက်တတ်ပါဘူးဗျာ"

"အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အိမ်တံခါး ဖွင့်ကွာ၊ အလုပ် စကြရအောင်"

ကျုပ်က အိမ်တံခါးဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာခိုင်းတဲ့ အတိုင်း အိမ်ထဲ မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေ လင်းထိန်နေအောင် လိုက်ထွန်းလိုက်တယ်။ ကျုပ်လုပ်နေတာကို လှောင်အိမ်မှာ မတ်တတ် ရပ်နေတဲ့ ကျားသစ်လောက် ရှိတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးက ကြည့်နေတယ်ဗျာ။ ခဏနေတော့ ဆရာစိုင်းအုန်းဂေါင် အိမ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။

"ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး၊ ဂီး"

စိုင်းအုန်းဂေါင်ကို တွေ့တာနဲ့ ကြောင်နက်ကြီးက မာန်ဖီတော့တာပဲ

ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် မကြောက်ဘူးသာ ပြောရတာဗျ။ ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာက ပါးစပ်ကနေပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်ရောဗျို့။
။ သူက မန္တန်ရွတ်လေ ကြောင်နက်ကြီးက ပိုပြီး စိတ်ဆိုးလေပေါ့ဗျာ။ သွားကြီးဖိုးပြီး လှောင်အိမ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်လျှောက်နေရောဗျို့။

"ညောင်၊ ညောင်၊ ညောင်၊ ညောင်"

အော်တာကတော့ ကြောင်သံပဲဗျ။ ကြောင်နှစ်ကောင် ကိုက်ကာနီး အော်တဲ့ အသံမျိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အကောင်က အကြီးကြီးဆိုတော့ ကျားသံ လောက် ကျယ်တာပေါ့ဗျာ။ ခဏနေတော့ စိုင်းအုန်းဂေါင်က ပြောရောဗျ
။

"စိုင်းအုပ် လှောင်အိမ် ဖွင့်လိုက်တော့"

ကျုပ်က ခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်ကြီးကို ခပ်သုတ်သုတ်ဖွင့်ပြီး လှောင်အိမ်ရဲ့ ထိုးတံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။ ဆရာစိုင်းအုန်းဂေါင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဗျ။ နေဦးဗျို့၊ ကျုပ်ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်ဆရာ စိုင်းအုန်းဂေါင်က သိုင်းပညာလည်း တော်တော်ကို တတ်တဲ့ လူဗျ။

"ဝုန်း"

ကျုပ်က လှောင်အိမ်တံခါးကို 'ဝုန်း'ခနဲ မြည်အောင် ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။

"စိုင်းအုပ်၊ မင်း အိမ်ပြင်ထွက်တော့"

ဆရာက ကျုပ်ကို အိမ်ပြင်ထွက်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ်လည်း အိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကပျာကယာ လိုက်ရှာလိုက်တော့ နှစ်တောင် လောက်ရှည်တဲ့ သစ်ကိုင်းကျိုးတစ်ချောင်း သွား တွေ့တယ်ဗျ။ လုံးပတ်

က ကျုပ် ထွာဆိုင်လောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီတုတ်ချောင်းကို လက်
ထဲမှာ စုံကိုင်ပြီး အိမ်ထဲကို ကြည့်လိုက်တယ်။

ကြောင်နက်ကြီးက ‘ဝေါင်း’ခနဲ မာန်ဖီပြီး ဆရာစိုင်း အုန်းဂေါင်ကို
လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်ရောဗျို့။ တကယ်ကို ကျားသစ်နက်ကြီးလိုပါပဲဗျာ
။ ဆရာက သိုင်း တကယ်တတ်တဲ့ လူဆို တော့ အသာကလေး ရှောင်လို
က်တာဗျ။ ရှောင်ပြီးတာနဲ့ လက်ထဲက ဓားနဲ့ ကြောင်နက်ကြီးရဲ့ လက်ပြ
င်ကို တစ်ဆုံးထိုးချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ဓား
က ခုန်ထွက်လာတယ်ဗျ။ ဒီမှာ တင် ကျုပ်ဆရာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်
သွားရောဗျို့။

အရှိန်လွန်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးကို ကျုပ်
က ပြေးရိုက်ချလိုက်တယ်။

"ဖုန်း၊ ဘုတ်၊ အား"

‘ဖုန်း’ဆိုတာက ကြောင်နက်ကြီးကို ကျုပ် တုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့ အ
သံဗျ။ ‘ဘုတ်’ဆိုတာက ကြောင်နက်ကြီးက ကျုပ်လက်ထဲက တုတ်ကို ပု
တ်ချလိုက်တာ။ ‘အား’ဆိုတာက ကျုပ် လန့်ပြီး အော်လိုက်တာ။ တုတ်ကို
ပုတ်ချလိုက်တဲ့ လက်သည်းမဲမဲကြီးက ကျုပ်လက်ကို
စိုက်ဝင်သွားတာဗျို့။ ကျုပ်လက်က သွေးတွေဆိုတာ ရဲခနဲ ဖြာကျသွား
တယ်။ ဒီမှာ တင် ကျုပ်ဆရာက အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာရောဗျ။ ဆရာ
ခြေသံကို ကြားလိုက်တော့ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် ကြောင်နက်ကြီးက ဆ
ရာဘက်ကို လှည့်သွားတယ်။

"စိုင်းအုပ် အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး၊ ငါ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဒီ
ဓားက ကိုးသိန်းဓားအစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ အတုကြီးကွ၊ အခြေအနေမ
ကောင်းရင် မင်းပြေးပေတော့ ကြားလား စိုင်းအုပ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဝေါင်း"

ခုန်အုပ်ပြီဗျို့။ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် ကြောင်နက်ကြီးက ကျုပ်ဆရာကို ခုန်အုပ်တယ်။ ဆရာက လှစ်ခနဲ ရှောင်ပြီး ဓားနဲ့ လှမ်းထိုးတယ်။ ဓားက ကြောင်ကို မဖောက်နိုင်ဘူးဗျ။ ပြန်ပြီး ခုန်ထွက်လာတယ်။ ဆရာက ထပ်ထိုးတယ်။ ဓားက ခုန်ထွက်တယ်။ ထပ်ထိုးတယ်။ ဒီမှာ တင်ကြောင်နက်ကြီးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ပြီး ဆရာ့လက်ထဲက ကိုးသီချိုင်းဓားအတုကြီးကို ပုတ်ချလိုက်တယ်။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဆရာ့လက်ထဲက ဓားလည်း လွတ်အကျ ကြောင်နက်ကြီးကလည်း ခုန်အုပ်။ ဆရာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ပက်လက်လန် ကျသွားတယ်။

"ဝေါင်း၊ ဝေါင်း၊ ဝေါင်း"

ဟာ ကိုက်ပြီဗျို့။ ဆရာ့လည်မျိုကို ကိုက်တော့တာပဲဗျာ။ သွေးတွေများ ပန်းထွက်လာလိုက်တာ မြင်လို့ ကို မကောင်းပါဘူးဗျာ။

ကျုပ်လည်း သုတ်ခနဲ လှည့်ပြေးပြီး အိမ်ကြီးထဲက ဆရာတူတွေကို နှိုးရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဆရာတူသုံးယောက်လည်း လုံတွေဆွဲပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်စီနဲ့ လိုက်ချလာကြတာပေါ့ဗျာ။

ကြောင်လှောင်တဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ကြောင်နက်ကြီးက ဆရာ့ရဲ့ နှလုံးကို ဖောက်စားထားပြီဗျ။

"ဟာ.... ထိုးဟေ့၊ လုံနဲ့ ထိုးကွ"

လို့ ဆရာတူသုံးယောက်က ညာသံပေးပြီး လုံတွေနဲ့ ဝိုင်းထိုးကြရော

ဗျူ။ ဒီတော့မှ ကြောင်နက်ကြီးက သွေးတွေရွဲစိုနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့

"ဝေါင်း"

လို့ တစ်ချက်အော်ပြီးမှ ပြေးတော့တာဗျာ။ အိမ်နီးချင်းက လူတွေလည်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားလို့ ရောက်လာကြရောဗျူ။ ဒီတော့မှ ကျားသစ်လောက်ကြီးတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးကို ရွာသားတွေ မြင်သွားပြီး ဝိုင်းလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာ တင် ကြောင်နက်ကြီးက ငှက်ပျောပင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး ငှက်ပျောရွက်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရောဗျ။ အဲဒါလည်း မြင်ရော ရွာသားတွေ ဆိုတာ ကြောက်ကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ကြောင်နက်ကြီးရဲ့ အစွမ်းကို မှန်းလို့ ရသွားတာပေါ့။

ရွာခေါင်းက ဒီအကောင်ကြီးကို ရွာထဲက မောင်းထုတ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး မီးတုတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းလိုက်တော့မှ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ကြီး ရွာပြင်ထွက်ပြေးသွားရောဗျ။ ရွာသားတွေလည်း နောက်က လိုက်မောင်းကြတာ။ တောကြီးထဲ ဝင်ပြေးသွားတော့မှ ပဲ ရွာထဲကို ပြန်လာကြတော့တာဗျူ။

"နေပါဦး မောင်အုပ်ရဲ့ ၊ မင်းဆရာ စိုင်းအုန်းဂေါင်ဆိုတာက ဆေးလေးဝါးလေးကုလို့ မိသေးရဲ့ လား"

ဘိုးညီပုက ဘိုးအုပ်ကို မေးတာဗျ။

"ကိုညီပုရာ၊ နှလုံးဖောက်စားသွားပါတယ်ဆိုမှ ၊ ခင်ဗျားနှယ် ဘယ်ဆေးနဲ့ ကုလို့ ရဦးမှာ တုံး၊ သေတာပေါ့ဗျာ"

ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဆိုတာ ဘိုးအုပ်ပြောတဲ့ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် အစီအရင်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဝင်စားပြီး နား

ထောင်နေကြတော့တာမျိုး။

"ညောင်"

"အောင်မယ်လေး"

ဒီတုန်းမှာ ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကြောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ နောက်က ကပ်ပြီး 'ညောင်'ခနဲ အော်လိုက်တာကို 'အောင်မယ်လေး' ဆိုပြီး လန့်အော်လိုက်ကြတာများ။

"ဟာ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ကြီး"

ကျောက်ခဲက ကြောင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်လိုက်တာမျိုး။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား ဘယ်က ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ကမှာ လဲ ကျောက်ခဲရာ၊ ဒါ ဆရာတော့ကြောင်ကြီးပါကွာ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

လူငယ်တွေအားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတော့ ဘိုးအုပ်ရော ဘိုးညီပုတို့ ၊ ဘိုးရံတို့ လူကြီးတွေလည်း ပြုံးပြုံးကြီးတွေ လုပ်နေကြတော့တာပေါ့များ။

ဆရာတော့ကျောင်းက ကထိန်ပြီးသွားပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သံခနောက်က ဘိုးအုပ်ပြောသွားတဲ့ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် အစီအရင်ကြီးကို စွဲနေတော့တာပေါ့များ။ ရွာထဲသွားလို့ ကြောင် တွေ တွေ့ရင်တောင်မှ ကျုပ်မှာ လိုက်လိုက်ကြည့်မိတဲ့ အထိပဲမျိုး။ ကြောင်နက်တွေ တွေ့ရင်တော့ ပြောမနေနဲ့ လက်သည်းတွေထုတ် ကြည့်၊ ပါးစပ်ဖြပြီးတော့ လျှာတွေမဲသလားကြည့်နဲ့ ၊ အလုပ် တော်တော်များ သွားတာမျိုး။

ကထိန်ရာသီ ကုန်ပြီဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့ အညာမှာ က အေးတော့တာမျိုး။ ဆောင်းရာသီအဝင်ပေါ့များ။ အေးတယ်ဆိုပေမယ့် မီးလုံလောက်အောင် အေးတာတော့ မဟုတ်သေးဘူးမျိုး။ ညဘက် အိပ်လို့

ကောင်းရုံလေးပေါ့ဗျာ။ မနက်ဆိုရင် တော်တော်နဲ့ မထနိုင်ဘူးဗျ။ ပြန်ပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ။

"တာတေ၊ ဟဲ့ တာတေ၊ ထတော့၊ ထတော့၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ငသိန်း ရောက်နေတယ်၊ နင့်ကို နှိုးပေးပါဆိုလို့ "

"ဟင်၊ ကိုသိန်းမောင်လား၊ စောစောစီးစီးပါလား၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ ပါလိမ့်"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ နင့်တွေ့မှ ပြောမှာ ပေါ့ဟဲ့"

ကျုပ်က အိပ်ရာက ကပျာကယာထပြီး မျက်နှာသစ် လိုက်တယ်။

"ကိုကြီးသိန်း စောစောစီးစီးပါလား"

"စောဆို ဘိုးတော် နှိုးလွှတ်လိုက်လို့ ကွ၊ မင်း ဘိုးတော်ကြီး အစောကြီး ပေါက်ချလာလို့ ဟေ့"

"ဘယ်သူတုံးဗျ၊ ကျုပ် ဘိုးတော်ကြီးဆိုတာ"

"ဟကောင်ရ၊ ဘယ်သူရှိဦးမှာ တုံးကွ၊ ဘိုးလူပေကြီးပေါ့"

"ဟာ ဟုတ်လား၊ ဘိုးလူပေ ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ မနက်အစောကြီးကို ပေါက်ချလာတာဗျ၊ နှင်းတွေ ဒီ လောက်ပိတ်နေတာ ဘယ်လိုများ ရောက်လာတုံး မသိပါဘူးကွာ၊ ရောက်လို့ ဖင်တောင် မထိုင်ရသေးဘူး၊ မောင်တာတေကို အခေါ်လွှတ်ဗျာလို့ ငါ့အဘကို ပြောတာဟေ့၊ ပြီးတော့ ဘိုးလူပေက မင်းကို မှာ လိုက်တယ်၊ ကိစ္စအရေးကြီးလို့ ခုချက်ချင်း ခရီးထွက်ရမယ်တဲ့ ဗျာ၊ မိဘတွေကို တစ်ခါတည်း ခွင့်ပန်ခဲ့ပါတဲ့ "

ကျုပ်က အဘနဲ့ အမေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ထမင်းကြမ်းလေးတော့ စားသွားဦးမှ ပေါ့၊ ဟိုရောက်လို့ နင့်ဆရာကြီးက ခရီးတန်းထွက်ရင် ဘာမှ စားဖို့ သောက်ဖို့ မမီဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ငသိန်းလည်း ဘာမှ မစားခဲ့ရ သေးဘူးမဟုတ်လား၊ တာတေနဲ့ တစ်ခါတည်း စားသွား၊ မနေ့က မီးလောင်ကုန်းက ငထော် လာပို့လို့ အမဲသားနဲ့ ဆီးသီးဝမ်းပြင်းလေး ချက်ထားတယ်"

အမေ ထည့်ပေးတဲ့ ထမင်းကြမ်း ပန်းကန်လေးကို ပေါ်ဦး ပေါ်ဖျား ဆီးသီးလေးနဲ့ ချက်ထားတဲ့ အမဲသားဟင်းနဲ့ စားတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကိုကြီးသိန်းမောင်လည်း ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ထမင်းကြမ်း စားသဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ နှစ်ရွာတစ်ရွာ နေကြတာဗျ။ သူ့အိမ်ကိုယ်စား၊ ကိုယ့်အိမ်သူစားပေါ့ဗျာ။ စားသောက်ပြီးတော့ ကျုပ်က အနွေးထည် ထပ်ဝတ်ပြီး ဆေးလွယ်အိတ် လွယ်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးသိန်းမောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေး တစ်ယောက်တစ်လိပ်ဖွာပြီး ထနောင်း ကုန်းကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ကိုကြီးသိန်းမောင်တို့ ဝိုင်းထဲဝင်တာနဲ့ ဝိုင်းထဲမှာ အမှိုက်လှည်းနေတဲ့ ဘိုးညိုက ကျုပ်ကို ရယ်ပြီးပြောတယ်။

"ကဲ.... အိမ်ပေါ်ကိုသာ တန်းတက်ပေတော့ တာတေရေ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘိုးလူပေ မင်းကို စောင့်နေတယ်၊ မင်းရောက်တာနဲ့ ခရီးထွက်မယ်လို့ ပြောနေတာကွ"

ဘိုးလူပေက တော်တော် အရေးကြီးနေတဲ့ ပုံပဲဗျို့။ ကျုပ် အိမ်ပေါ်ကို လှေကားကနေ တန်းတက်လာတယ်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ တင်ပလွင်ချိတ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြုံးပြနေ တယ်ဗျ။

"မောင်တာတေ ရှိမှ ရှိပါ့မလားလို့ ကျုပ်မှာ စိုးရိမ်နေတာ ကွ့."

ဘိုးလူပေကတော့ ဘယ်အခါပဲ ပြန်တွေ့၊ ပြန်တွေ့ ဒီအရွယ်ပဲဗျ။
သျှောင်တစောင်းလေးနဲ့ ပဝါလေးပေါင်းလို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထင်
တော့ ဘိုးလူပေရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ ပိုတောက် လာသလိုပဲ
ဗျ။

‘မဖဲဝါနေတဲ့ ကျွန်း’မှာ ဘိုးလူပေ မီးထုံကူးတာ ကျုပ် ရေးခဲ့ဖူးတယ်
လေဗျာ။

"ရှိပါတယ် ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ကျုပ်က ဘယ်မှ သွားတာ လာတာ မရှိပါ
ဘူး"

"အေး... အေး၊ ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်၊ မောင်တာတေရေ ကျုပ်တို့ ဆ
ရာတပည့် ခရီးထွက်ကြရလိမ့်မကွဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်မိဘတွေကို တစ်ခါတည်း
ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်ခဲ့တာပါ၊ ကျုပ်ဘက်ကတော့ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပါ
ပဲဗျာ"

"အို ဒါ ဆိုရင်တော့ အခုပဲ ခရီးထွက်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုညိုရေ၊ မ
င်းစီစဉ်ထားတဲ့ လှည်းသမား ခေါ်တော့ဟေ့"

"ဆရာကြီးက မနက်ထမင်းစားပြီးမှ သွားရောပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့ က
ထမင်းကျွေးချင်နေကြတာ"

ဘိုးညိုရဲ့ သမီးအကြီးက ဘိုးလူပေကို ဧည့်ဝတ်ပြုစကား ပြောတာဗျ
။

"နောင်တစ်ခါရောက်မှ စားမယ်ကွာ၊ ခုတော့ သွားရမယ့်ခရီးက လှ
မ်းနေသေးတော့ ချက်ချင်းထွက်မှ ဖြစ်မှာ မို့ပါကွယ်"

သိပ်မကြာဘူးဗျ။ ဝိုင်းရှေ့မှာ လှည်းတစ်စီး ရပ်လိုက်တယ်။ လှည်း

ဆွဲတဲ့ နွားကြီးတွေက ထွားထွားကြီးတွေဗျာ။ နှစ်ကောင်လုံး နွားညိုတွေ ချည်းပဲဗျ။ လှည်းမောင်းတဲ့ လူကို ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုလှထိန်ကြီးဗျ။ သူ့ညီလှစိန် ဆိုတာက ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းဗျ။ လွှတ်ခင်တဲ့ ကောင်။ ကျုပ်တို့ ရွာက ရွှေတောင်ဦးဘုရားပွဲမှာ ဒီကောင်နဲ့ ကျုပ်က တာဝန်တွေ တွဲတွဲယူရ တာများ တယ်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို ကိုလှထိန်ကြီးက မြင်တယ်ဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ ချောင်းကြည့်မနေနဲ့ လာခဲ့၊ မင်းနဲ့ မတွေ့တာကို ကြာပေါ့"

"ရှိပါတယ် ကိုကြီးလှထိန်ရ၊ ဟိုကောင် လှစိန်နဲ့ တော့ ကျုပ်က မကြာမကြာ တွေ့ပါတယ်"

ကျုပ်ပြောဆိုနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဘိုးလူပေက လှေကားက ဆင်းနေပြီဗျ။ ဘိုးလူပေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲဗျ။ လွှတ်စိတ်မြန်တဲ့ ဘိုးတော်ဗျို့။ သွားမယ်ဆိုတာနဲ့ လမ်းပေါ် ရောက်နေရောဗျ။

ကျုပ်လည်း ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ပြီး ဘိုးလူပေနောက်က ပြေးလိုက် ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကိုသိန်းမောင်နဲ့ ဘိုးညိုက ကျုပ်တို့ ကို လှည်းနားအထိ လိုက်ပို့ကြတယ်။

ခုချိန်အထိ ဘိုးလူပေ ဘယ်ကိုသွားမှာ မှန်း ကျုပ် မသိဘူးဗျ။ စွတ်သာလိုက်လာတာ။

"လှထိန်၊ မင်း လှည်းကို မြောက်ကထွက်ရမှာ ၊ ယင်းချောင်း မရောက်ခင် ခပ်သွက်သွက်သာ မောင်း၊ ယင်းကျော်သွားရင် ထီးဂလိုင်က ဘာမှ မဝေးတော့ဘူး၊ ဆရာကြီးကို ထီးဂလိုင်မှာ ထားခဲ့ပြီး ချက်ချင်း ပြန်

မောင်းခွဲ၊ ဒါမှ ရွာကို အချိန်ကောင်း ပြန်ရောက်မှာ "

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးညို"

ကိုကြီးလှထိန်က ဘိုးညိုပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြောတယ်။
ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ သွားမှာ ထီးဂလိုင်ဆိုတာ သိရတော့တာမျိုး။

ကိုလှထိန်ရဲ့ လှည်းက ရွာမြောက်ဘက်တံခါးက ထွက်တယ်။ တကယ်တော့ တောင်ချွန်းတို့ ၊ ထီးဂလိုင်တို့ ဆိုတာ သိပ်ဝေးတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ယင်းချောင်း ဖြတ်ကူးနေရလို့ သာ ခရီးထောက်တာဗျ။ တောင်ကျ ရေရှိတဲ့ အချိန်ဆိုရင် ဒီယင်းချောင်းကြီးကလည်း ကြောက်ရသားဗျ။ ကျုပ် တစ်ခါ ညဘက်ကြီးတောင် ကျရေနဲ့ ပါသွားခဲ့ဖူးတယ်လေဗျ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလားတော့ မသိဘူး။ 'တစ္ဆေကြီးနေတဲ့ အိမ်' ဝတ္ထုမှာ ကျုပ်ရေးပြဖူးပါတယ်။

ဘန့်ဘွေးကုန်းက ထွက် လာပြီး နာရီဝက်လောက် မနားတမ်း မောင်းလိုက်တော့ ထိန်ကုန်းကို ရောက်ရောဗျ။ လှည်းလမ်းက ရွာပြင်က ပတ်သွားတာဆိုတော့ ရွာထဲမရောက်ဘူးပေါ့ဗျ။ မရောက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ထိန်ကုန်းမှာ ကလည်း ကျုပ် အသိတွေ များ သားဗျ။ ဟိုလူနှုတ်ဆက်၊ ဒီလူနှုတ်ဆက်နဲ့ ကြာနေရင် ဘိုးလူပေကလည်း စိတ်မြန်မြန်နဲ့ ဆိုတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ထိန်ကုန်းကျော်လာတော့မှ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြောတာဗျ။

"မောင်တာတေကို အခုသွားမယ့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြောထားရဦးမယ်ကွဲ့။"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"မောင်တာတေ၊ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် အစီအရင်ဆိုတာ ကြားဖူးသ

လားကွဲ့။"

"ဗျာ၊ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် ဟုတ်လား ဆရာကြီး"

"အေးလေကွယ်၊ မောင်တာတေ မကြားဘူးသေးရင် ကျုပ်က ပြောပြ မလို့ ပါ"

"ဟာ ကြားဖူးတယ် ဆရာကြီး၊ အရင်ကတော့ မကြားဖူးဘူးဗျာ၊ ဟို တလောကမှ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကထိန်မှာ သံခနောက်က ဘိုးအုပ်ကြီး ပြော ပြတာ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ဘိုးအုပ်က ကိုယ်တွေ့ဗျာ၊ သူငယ်ငယ်က ကြုံခဲ့တာ သူ့ဆရာကိုယ်တိုင် စီရင်တာဆိုပဲ"

"နို့ အစီအရင် အောင်သတဲ့ လား"

"ဟာ မအောင်ဘူးဗျာ၊ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ် ဖြစ်သွားတဲ့ ကြောင်နက်ကြီးကို အဲဒီဆရာက မသတ်နိုင်ဘူး၊ ကြောင်တစ်ရာဗိုလ်ကြီးကသာ ဘိုးအုပ်ရဲ့ ဆရာကို သတ်သွားတာဗျာ"

ဘိုးလူပေက ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့မှ ပြောသဗျာ။

"မောင်တာတေက ဗဟု သုတရှိတော့လည်း ကောင်းတာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်ပြောလို့ ရပြီပေါ့၊ မောင်တာတေ ကြားဖူးတဲ့ ကြောင်တစ် ရာဗိုလ် အစီအရင်လိုမျိုး အစီအရင်တစ်ခု ပညာသည် တွေကြားမှာ ရှိတယ်ကွဲ့၊ ဒီအစီအရင်က ကြောင်တွေနဲ့ စီရင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူတွေနဲ့ စီရင်ရတာ၊ လူမှ ရိုးရိုးလူ မဟုတ်ဘူး ၊ ပညာသည် တွေနဲ့ စီရင်တာကွဲ့၊ လူလူချင်း နှလုံးကို အရှင်လတ်လတ် ဖောက်စားရတာ"

"ဟာ... ရက်စက်လှချေလားဗျာ"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ပညာသည် ဆိုတာ ပညာရူးတွေကွဲ့၊ သူ

တို့ ပညာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ဖို့ တစ်ခုပဲ သိကြတာ၊ ဒီအတွက်ဆိုရင် လူသတ်ရမှာ လည်း ဝန်မလေးကြဘူး၊ အစိမ်းစားရမှာ လည်း ဝန်မလေးကြဘူး၊ အခုပြောတဲ့ အစီအရင်ကို 'စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုး' အစီအရင်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဆရာကြီးရယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ကြားရုံနဲ့ တင် ကျောချမ်းလှပါပြီဗျာ"

"အင်း... တကယ်လည်း ကျောချမ်းစရာ ကောင်းပေတယ် မောင်တာတေ၊ ပထမဆုံး စုန်းတွေရှာပြီး ပညာပြိုင်ရတယ်၊ နိုင်သွားရင် စုန်းရဲ့ နှလုံးကို အရှင်လတ်လတ် ထုတ်ယူပြီး အစိမ်းစားရတယ်၊ နှလုံးကို ဖောက်ယူတဲ့ အခါမှာ လည်း ဓားနဲ့ မဖောက်ရဘူးကွ၊ လက်ချောင်းတွေက ထွက်တဲ့ စက်တွေနဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး လက်နဲ့ နှိုက်ထုတ်ယူရတာ၊ စုန်းက လဲကျပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ နှလုံးကို မန္တန်ရွတ်ပြီး အစိမ်းစားရတယ်၊ အကုန်စားဖို့ တော့ မလိုဘူးကွ၊ ကိုးကိုက် ကိုက်ဖဲ့ပြီး ကိုးကြိမ် ဝါးစားရတယ်"

"အောင်မယ်လေးဗျာ၊ တော်တော်လည်း ရက်စက်တဲ့ လူတွေပဲ ဆရာကြီးရာ"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ တော်တော်ကို ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အစီအရင်ပဲကွဲ့"

"ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ ဆရာကြီး"

"မေးပါကွယ်၊ မေးပါ"

"ဒီအစီအရင်ကို လုပ်တဲ့ လူက စုန်းလား ကဝေလား ဆရာကြီး"

"ကဝေကြီးတွေပေါ့ကွယ်၊ ပညာတွေ ကမ်းကုန်သလောက် တတ်ပြီး တာတောင် မကျေနပ်နိုင်ကြဘဲ ဘီလူးမှော်လို့ ခေါ်တဲ့ ဒီအစီအရင်ကြီး"

ကို လုပ်ကြတာကွဲ့။"

"နို့ နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ဒီကဝေကြီးက အခုပြောတဲ့ ဘီလူးမှော် အောင်သွားခဲ့ရင် ဘာဖြစ်နိုင်လို့ တုံး"

"လက်နက်အမျိုးမျိုး ပြီးတာပေါ့ကွယ်၊ တုတ်၊ ဓား၊ လှံတွေလောက် မပြောနဲ့ ၊ သေနတ်အမျိုးမျိုး၊ ဗုံးအမျိုးမျိုး၊ အမြောက် အမျိုးမျိုး အားလုံးပြီးတယ် မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီအဆင့်ကို အောင်သွားလို့ အတွင်း စခန်းဝင်ပြီး ကျင့်ကြံနိုင်ခဲ့ရင် အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပြီး အသက်ကို ထောင်ချီပြီး နေလို့ ရသွားတာပေါ့ကွယ်"

"ဪ... ဒါကြောင့် လုပ်တာကိုး"

"အခု ကျုပ်သွားရမယ့်ကိစ္စက ဒီကိစ္စပဲကွဲ့၊ ကဝေပညာကို ကမ်းခတ် အောင်တတ်တဲ့ ဒိဗ္ဗလို့ ခေါ်တဲ့ ကဝေကြီးက အခုန ပြောတဲ့ စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုးလို့ ခေါ်တဲ့ ဘီလူးမှော်ကြီးကို အောင်ကနီးနေပြီ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီကောင် ဒိဗ္ဗက စုန်းမကြီး ကိုးယောက်ရဲ့ နှလုံးကို ဖောက်စားပြီးပြီ၊ မှော်ပညာသည် ကိုးယောက်ရဲ့ နှလုံးကိုလည်း စားပြီးပြီ၊ သူ့ထက်နိမ့်တဲ့ ကဝေ ရှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးကိုလည်း စားပြီးပြီ၊ အခုလာမယ့် လပြည့်ညမှာ ကိုးယောက်မြောက်ကဝေရဲ့ နှလုံးကို စားလိမ့်မယ်"

"ဟာ... ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ လပြည့်နေ့ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ပဲ"

"ဟုတ်တာပေါ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က တက်သုတ်နှင့်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ရတာကွ"

"အဲဒီကဝေကြီး သတ်မယ့် ကိုးယောက်မြောက် ကဝေက ထီးဂလိုင် မှာ နေတဲ့ လူလား ဆရာကြီး"

" မဟုတ်ဘူး မောင်တာတေ၊ ထီးဂလိုင်အနောက်ဘက်က တောင်ပေါ်ကို တက်ရမှာ ၊ အဲဒီမှာ ကဝေတောင်လို့ ခေါ်တဲ့ တောင်တစ်လုံးရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည်ကို အရပ်ထဲကလူတွေက မသိကြပါဘူး၊ သူတို့ က အင်ကြင်းတောင်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာ၊ အင်ကြင်းတောကြီး ရှိတာကိုး၊ ပြီးတော့ အင်ကြင်းကျောက်တွေလည်း ပေါမှ ပေါကွဲ့၊ ဒီအနီးအနားက လူတွေက ရွာထဲမှာ ရေတွင်းပေါင်ခွေဖို့ အင်ကြင်းကျောက်လိုရင် သွားရှာတဲ့ တောင်ပေါ့ကွယ်"

"ဪ... ထီးဂလိုင်က လူတွေကတော့ အင်ကြင်းတောင်ဆိုရင် သိမှာ ပေါ့နော် ဆရာကြီး"

"ဟာ သိတာပေါ့ မောင်တာတေရဲ့ ၊ ဒီကောင်တွေ အင်ကြင်းကျောက် ရှာတဲ့ တောင်ပဲဟာ"

"ဒါထက်နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ဒီကဝေကြီး ဦးဒိဗ္ဗက သူနဲ့ ပညာပြိုင်မယ့်ကဝေကို ဒီတောင်မှာ ချိန်းထားလို့ လားဗျ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား မောင်တာတေကတော့ အတွေးတော်တော် နက်တဲ့ လူငယ်ပေပဲကိုး၊ ဘယ်ကဝေကမှ ဒိဗ္ဗနဲ့ ပညာမပြိုင်ရဲဘူးကွ၊ ဒိဗ္ဗက အတင်းလိုက်ရှာပြီး သတ်လို့ သာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဒိဗ္ဗကို ပြန်လုပ်ကြရတာ"

"ဟင်၊ ဒါဆိုရင် ဦးဒိဗ္ဗက ကိုးယောက်မြောက် ကဝေကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး ဒီတောင်ပေါ်မှာ သတ်မှာ လား ဆရာကြီး"

ဘိုးလူပေက ကျုပ်မေးတာကို ပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြတယ်။ ပြီးတော့မှ မပြောချင် ပြောချင်နဲ့ ပြောတာမျိုး။

"ကိုးယောက်မြောက် နောက်ဆုံးကတော့ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး မော

င်တာတေ၊ သူကိုယ်တိုင်ပဲကွဲ့။"

"ဗျာ၊ သူကိုယ်တိုင် ဟုတ်လား ဆရာကြီး။"

ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ ဘယ်လိုယုံရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျ။ ဆရာကြီးကိုလည်း ဘာမေးရမှန်းတောင် ကျုပ် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ ကဝေတောင်ထိပ်မှာ ထက်ပိုင်းကျိုးနေတဲ့ ရုပ်တုဟောင်းကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီရုပ်တုကြီးရဲ့ ဘေးမှာ ရေကန်လေးတစ်ကန်လည်း ရှိတယ်။ ဒီအနီးအနားက လူတွေဟာ အဲဒီအရုပ်ကြီးကို နတ်ရုပ်ကြီးပဲ ထင်ကြတာ၊ ဘေးမှာ ပြိုကျနေတဲ့ အဆောက်အဦပျက်ကိုလည်း နတ်ကွန်းအပျက်ပဲ ထင်ကြတယ်။"

တကယ်ကတော့ ထက်ပိုင်းကျိုးနေတဲ့ အရုပ်ကြီးက နတ်ရုပ်ကြီးတော့ ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ကဝေနတ်ကြီးရဲ့ ရုပ်တုကြီး မောင်တာတေရဲ့ ။ ပြိုကျနေတဲ့ အဆောက်အဦက ကဝေနတ်ကြီးကို ယစ်ပူဇော်တဲ့ ယစ်ပလ္လင် အဆောက်အဦကြီးကွဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ကဝေပညာတွေ တက်လှမ်းတဲ့ နေရာပေါ့ကွယ်။ ပြီးရင် ယစ်ပလ္လင်ရှိတဲ့ အဆောက်အဦထဲမှာ အတွင်းစခန်းဝင်ကြတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကဝေက ပညာအဆင့် ဒီလောက်မမြင့်ကြတော့ ကဝေတောင် ဘယ်နားမှာ ရှိမှန်းတောင် မသိကြတော့ဘူးကွဲ့၊ ဒီဗွ တစ်ယောက်သာ ဒီအဆင့်ထိ တက်လာနိုင်တာ

"

"နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ကဝေကြီး ဦးဒီဗွက သူ့နှလုံးကို ထုတ်ပြီး သူဘယ်လိုစားမှာ တုံး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ နှလုံးထုတ်လိုက်ရင် သူသေသွားပြီ မဟုတ်လားဗျ"

"အင်း... ဒီကိစ္စက မေးထိုက်တဲ့ ကိစ္စပေါ့ကွယ်၊ ဒီလို မောင်တာတေရဲ့ ၊ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တော့ ကိုယ့်နှလုံးကို ကိုယ်ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ထုတ်မတုံး၊ သေသွားဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒီဗွတို့လို 'စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုး' ဆိုတဲ့ ဘီလူးမှော် အစီအရင် အောင်လာခဲ့တဲ့ လူကတော့ မသေဘူး မောင်တာတေရဲ့ ၊ ကဝေမန္တန်တွေရွတ်ပြီး လက်ကထွက်တဲ့ စက်တွေနဲ့ သူ့နှလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖောက်ထုတ်ယူပြီး ကိုးကို ကိုက်စားလိုက်နိုင်ရင် သူ့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်မဲ့တဲ့ ကိုယ်ကြီးဘေးမှာ ချက်ချင်းရပ် အသစ်တစ်ခု ပေါ်လာရောကွ၊ ဒါဆိုရင် ဒီဗွ အောင်သွားပြီပေါ့ကွာ၊ သူ့ရဲ့ အသက်မရှိတော့တဲ့ ခန္ဓာဟောင်းကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အောက်လမ်းအင်းနဲ့ ပေါက်ပြီး မီးသဂြိုဟ်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့၊ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာအသစ်က ခန္ဓာအဟောင်းနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲလေ၊ သူ့ကို ဒီဗွအသစ်ဖြစ်လာမှန်း ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့။"

"ဒါဆိုရင် ဆရာကြီး အခုလာတဲ့ ကိစ္စက...."

ကျုပ်စကားမဆုံးခင်ပဲ ဘိုးလူပေက ပြောသမျှ။

"အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဒီဗွကို အောက်လမ်းဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ခွင့်မပေးနိုင်ကြဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လွှတ်လိုက်ကြတာ"

"ဪ... ကျုပ် သိပါပြီ ဆရာကြီး"

ကိုလှထိန် မောင်းတဲ့ လှည်းက ရွာတော်ကြီးကိုကျော်တော့ ယင်းချောင်းကို ရောက်လာတယ်။ ယင်းချောင်းထဲမှာ ရေက ခူးခေါင်းမြုပ်ရုံလောက်ပဲ ရှိတာဗျ။ လှည်းက မှန်မှန်လေးမောင်းပြီး ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။ ယင်းချောင်းဖြတ်ပြီးတော့ တောင်ချွန်း၊ တောင်ချွန်းပြီးတော့မှ ထီးဂလိုင်ကို ရောက်တာဗျ။

ထီးဂလိုင်ရောက်တော့မှ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းစားတုန်းပဲ ရှိ သေးတာ။

"မောင်လှထိန် ဆရာတို့ ရွာထဲ မဝင်ဘူးကွဲ့၊ အနောက်ဘက်က တောင်ခြေနားကိုသာ မောင်းပေးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

လို့ ကိုလှထိန်က ပြောပြီး အနောက်ဘက်သွားတဲ့ လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားတယ်။ တောင်ခြေနဲ့ နီးလာတော့ ဘိုးလူ ပေက ပြောတယ်။

"ရပြီ၊ ရပြီ မောင်လှထိန်၊ လှည်းကို ဒီမှာ ပဲ ရပ်တော့ကွဲ့။"

လှည်းရပ်တော့ ဘိုးလူပေက သူ့အိတ်ကြီးထဲက ငှက်ပျောသီးတွေထု တ်ပြီး ကိုလှထိန်ကို တစ်လုံးကျွေးတယ်။ ကျုပ်ကို တစ်လုံးကျွေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်လုံးစားတယ်။

"ကဲ... မောင်လှထိန် ပြန်ပေတော့၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားထား တော့ နှစ်ရက်လောက်တော့ ဗိုက်ဆာမှာ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့။"

ကိုလှထိန်က ဘိုးလူပေ ပြောတဲ့ စကားကို ကြားတော့ အံ့သြပြီး ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့မှ ကို လှထိန်က ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။

"ဆရာကြီး ဒါဆိုရင် ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ တာတေ ငါပြန်မယ်"

ကိုလှထိန် လှည်းမောင်းပြီး ပြန်သွားတာနဲ့ ဘိုးလူပေက တောင်ပေါ် ကို စပြီးတက်ရော့ဖို့။ တစ်တောင်တက်လိုက်၊ နောက်တစ်တောင် တက်လိုက်နဲ့ ငါးလုံးမြောက်တောင်ကို တက်တော့မှ တစ်တောင်လုံး အင်ကြင်းပင်တွေ ပေါက်နေတာကို တွေ့ရတော့တာဗျ။

"ဒီတောင်ပဲ မောင်တာတေရဲ့၊ ဒါ ကဝေတောင်ပဲ"

ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ တောင်ထိပ်ကို ရောက်တော့....

"ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ နတ်ရုပ်အကျိုးကြီး"

"ဟုတ်တယ် မောင်တာတေ၊ အဲဒါ ကဝေနတ်ကြီးရဲ့ ရုပ်တုပဲကွဲ့၊ တစ်ဝက်လောက်က ကျိုးကျသွားတော့ ဟိုမှာ တွေ့လား ရေနံလေး၊ အဲဒါ ကဝေနတ်ကြီး ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ရေနံလို့ ကဝေကြီးတွေက ယုံကြတယ်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဘယ်အခါမှ ရေမခန်းဘူးကွဲ့၊ အစီအရင် လုပ်မယ့် ကဝေက အဲဒီကန်မှာ ရေချိုးရတယ်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား ပြိုကျနေတဲ့ အဆောက်အဦ။ အဲဒါ ယစ်ပလွင်ဆောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ အတွင်းစခန်း ဆက်ဝင်ရတာကွဲ့၊ လာ... လာ၊ ကျုပ်တို့ ပုန်းဖို့ နေရာ ရှာဦးမှ ၊ ဒီကောင်က ဒီည ရောက်ရင်ရောက်၊ မရောက်ရင် မနက်ဖြန်မှ ရောက်လိမ့်မယ်"

ကဝေနတ်ရုပ်ကြီးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျောက်ထရံကြီးဗျ။ ဘိုးလူပေက အဲဒီကျောက်ထရံကြီးဘက်ကို သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း နောက်ကလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ထရံနောက်မှာ ကျောက်တုံးတွေရော၊ ကျောက်ဖျာတွေရော ရှိတယ်ဗျ။ ဒီနေရာမှာ ဒီတစ်ည ပုန်းအိပ်ဖို့ အတော်ပဲဗျ။

ညရောက်တော့ လက တော်တော်သာနေပြီ။ ကျုပ်လည်း မောမောနဲ့ အိပ်လိုက်တာ တစ်ရေးတောင် မနိုးဘူးဗျို့။

"မောင်တာတေ၊ မောင်တာတေ ထ ထ၊ နိုးနိုးကြားကြား နေ၊ ဒီဗွတောင်ပေါ်တက် လာပြီ"

ဘိုးလူပေက လေသံအုပ်အုပ်ကလေးနဲ့ နိုးတာဗျ။ ကျုပ်လည်း ကပျာကယာထပြီး ကျောက်ထရံကြီး နောက်ကနေ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

လရောင်အောက်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် တောင်ပေါ်ကို တက်လာတာတွေ့ရတယ်ဗျို့။ လူက ပုပုပ်ပုပ်ဗျ။ သျှောင်ထုံးကြီးနဲ့ ပုဆိုးက ကွက်တုံးကြီးဝတ်လို့ ။ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားတယ်။ ဒီလူကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အရောင်ကို တောက်နေတာဗျ။ လရောင်အောက်မှာ တောင် တဖျတ်ဖျတ် လက်နေတာ။

ဦးဒိဗ္ဗကြီးက ရောက်ရောက်ချင်း ထက်ပိုင်းကျိုးနေတဲ့ ကဝေနတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာ နူးထောက်ပြီး ရှိခိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ နတ်ရေကန်ဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ ပြိုကျနေတဲ့ ယစ်ပလ္လင်ဆောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

ဒီလူကြီးက တစ်နေကုန် ကဝေနတ်ရုပ်ကြီးရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး မန္တန်တွေ ရွတ်နေရောဗျို့။ ဘိုးလူပေလည်း ကျောက်ထရံနောက်က ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်တော့တာပေါ့ ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ကင်းသမားဗျ။ ကဝေကြီး ဦးဒိဗ္ဗကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရတာပေါ့ဗျာ။

မိုးချုပ်ပြီ။ တောင်တွေကိုကျော်ပြီး လထွက်လာတယ်ဗျ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်တောလုံး လင်းသွားတယ်။

"မောင်တာတေ၊ ရော့ ဟောဒီအင်းချပ်ကို ယူထား၊ လက်ထဲကနေ လွတ်မကျစေနဲ့ ၊ ကျုပ်က ပစ်ဆိုတော့မှ ဒိဗ္ဗကို အနားကပ်ပြီး ပစ်ပေတော့၊ ဘာကိုမှ မကြောက်နဲ့ ကြားလား၊ ကျုပ်မပြောဘဲနဲ့ တော့ ဒီအင်းကို မပစ်နဲ့ နော် မောင်တာတေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

"ခဏစောင့်ရဦးမယ်ကွဲ့၊ လမွန်းတည့်တာနဲ့ ဒီကောင် လုပ်ငန်းစမှာပဲ"

ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဘိုးလူပေပြောတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ။ လမွန်းတည့်ကာနီး
တာနဲ့ ကဝေကြီး ဦးဒိဗ္ဗက ကဝေမန္တန်တွေ ရွတ်တော့တာပဲဗျာ။
သူ့အသံဩဩကြီးနဲ့ မန္တန်ရွတ်လိုက်တာ ကဝေတောင် ကြီးတစ်ခုလုံးကို
ဟိန်းနေတော့တာဗျ။

လမွန်းတည့်ပြီဗျို့။

"လာ၊ မောင်တာတေ ထွက်တော့၊ ဒီကောင် အလုပ်စတော့မယ်"

ကျုပ်နဲ့ ဘိုးလူပေ ပုန်းနေတဲ့ ကျောက်ထရံကြီးနောက်က ထွက်
လာပြီး အင်ကြင်းပင်ကြီးတွေ ကွယ်ရင်းနဲ့ ကဝေနတ်ရပ်ကြီး အနားကို
ကပ်လာခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။

ဟော ဦးဒိဗ္ဗလက်က စက်တွေထွက် လာပြီဗျို့။ ဝင်းဝင်း တောက်နေ
တဲ့ စက်တွေဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီလိုစက်မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ။
ဟော ဟော စက်တွေနဲ့ သူ့ရဲ့ ရင်ညွန့်ပေါ်ကို ထောက်လိုက်ပြီဗျို့။ ရင်ညွ
န့်တည့်တည့်မှာ လက်ကိုတင်ထားတာဗျ။ ကဝေကြီးက နတ်ရုပ်ရှေ့မှာ
တင်ပလ္လင်ခွေထိုင်ပြီး လုပ်နေတာဗျ။ အပေါ်ပိုင်းက အင်္ကျီမပါတဲ့ ကိုယ်ဗ
လာနဲ့ ဗျို့။

ပါးစပ်က မန္တန်တွေကို မပြတ်ရွတ်လေ စက်တွေက အရောင် တော
က် လာလေပဲဗျ။ ဟာ စက်တွေက ဦးဒိဗ္ဗရဲ့ ကိုယ်ထဲကို
ဖောက်ဝင်သွားပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး လင်းနေပြီဗျို့။ မျက်လုံးထဲက
လည်း စက်တွေ ထွက်လာတယ်။ ပါးစပ်ထဲကလည်း စက်တွေ ထွက်လို့
ဗျ။

ကျုပ်စိတ်ထင်တာတော့ လက်ကထွက်နေတဲ့ စက်တွေဟာ ကိုယ်ထဲ
ကို ဝင်သွားပြီး ကိုယ်ထဲက ပြန်ဖောက်ထွက်လာတာ ထင်တယ်ဗျ။ ဟာ..

. ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို ဦးဒိဗ္ဗရဲ့ လက်ကြီး ဝင်သွားပြီဗျို့။ ဟော... ဆွဲထုတ်နေပြီ။ ဆွဲထုတ်နေပြီ။ ပါ လာပြီဗျို့။ ပါ လာပြီ။ သွေးတွေရဲနေတဲ့ ဦးဒိဗ္ဗရဲ့ နှလုံးကြီးက ဦးဒိဗ္ဗရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆုပ်လျက်သားကြီး ပါ လာပြီ။

ဟာ... ပြေးထွက်သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်ဆရာ ဘိုးလူပေ ပြေးထွက်သွားပြီ။ ဘိုးလူပေက ဒီအချိန်ကို စောင့်နေတာ ထင်တယ်ဗျ။

"ဟေ့... ဒီဗွ၊ မင်းကို အစီအရင်အောင်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး ဟေ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဘိုးလူပေက လက်ထဲက အစိမ်းရောင် စက်တွေ လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့နှလုံးကို သူကိုယ်တိုင် ကိုက်တော့မလို လုပ်နေတဲ့ ကဝေကြီးက တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီး စက်တွေ တဖျန်းဖျန်း ထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ ဘိုးလူပေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးလူပေရဲ့ စက်တွေကို ပမာမခန့် ပုံစံနဲ့ လှမ်းရှိက်ချလိုက်တယ်။ ညာဘက်လက်မှာ နှလုံးကြီး ကိုင်ထားပြီး ဘယ်ဘက်လက်က ဘိုးလူပေရဲ့ စက်ကို ကာကွယ် နေတာဗျို့။

ကျုပ်တစ်သက်မှာ နှလုံးကြီး ဆွဲထုတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေရဲ့ စက်တွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ထွက်သွားတယ်။ ဘိုးလူပေလည်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားရောဗျို့။

ဟာ... ကိုက်ပြီဗျို့။ ကဝေကြီးက သူ့အစီအရင်ကို အောင်မြင်အောင် ဆက်လုပ်ပြီပေါ့ဗျာ။ သူ့နှလုံးကြီးကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကုန်းပြီး တစ်ကိုက် ကိုက်ပြီး ဝါးနေတယ်။ ဟော မျို့ချပြီ။ ဟာ နောက်တစ်ကိုက် ကိုက်ပြန်ပြီဗျို့။

။

ကိုးကိုက် မပြည့်ခင် ဖျက်နိုင်မှ ဖြစ်မှာ ဗျ။ ကိုးကိုက်ပြည့်သွားလို့ ဦး

ဒီဗ္ဗ နောက်တစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလို့ ကတော့ ဘိုးလူပေရော ကျုပ်ရော လက်စတုံးခံရဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေ မန္တန်တွေ ရွတ်ပြီဗျို့။ ဟာ... ဘိုးလူပေ ကိုယ်ခွဲ ထွက် လာပြီဗျို့။ တစ်ယောက်၊ ဟာ... နောက်တစ်ယောက်။ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်။ စုစုပေါင်း ကိုးယောက် ဗျို့။

ကျုပ် နားလည်သွားပြီဗျ။ ‘စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုး’ အစီအရင်ကြီးကို ဖျက်ဖို့ ဘိုးလူပေ ကိုးယောက် ခွဲလိုက်တာ ဖြစ်မယ်ဗျ။

ဟော... ဘိုးလူပေ ကိုးကိုယ်စလုံးက စက်တွေလွှတ်ပြီဗျို့။ အို... အရောင်ကိုးရောင်ဗျ။ စက်ရောင်ကိုးရောင်။ ဟာ... ဦးဒီဗ္ဗကြီး ကိုယ်ကြီးထဲ ကို စက်တွေ ဖောက်ဝင်သွားပြီ၊ လက်ထဲမှာ ဆုပ် ထားတဲ့ နှလုံးကို စက်တွေနဲ့ ပတ်ထားပြီဗျို့။

ကျုပ် သေသေချာချာ မှတ်ထားတာဗျ။ ဦးဒီဗ္ဗကြီး သူနှလုံးကို သူပြန်စားတာ ငါးကိုက်ရှိသွားပြီ။

စက်တွေပတ်နေတဲ့ နှလုံးကို ဦးဒီဗ္ဗ မကိုက်တော့ဘူးဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံးက စက်တွေ ဖြာထွက်လာတယ်။

"မောင်တာတေ၊ အင်းပစ်တော့"

ဟာ... ကဝေကြီးရဲ့ နောက်ကျောတည့်တည့်က ဘိုးလူပေက အော်ပြောတာဗျို့။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘိုးလူပေအစစ်က အဲဒါဖြစ်မယ်ဗျ။ ကျန်တာတွေက ကိုယ်ခွဲတွေထင်တယ်။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အဆင်သင့်ပါဗျာ။ လက်ထဲမှာ နှလုံးကြီးကိုင်ပြီး စက်တွေ ဖြာထွက်နေတဲ့ ကဝေကြီး ဦးဒီဗ္ဗဆီကို လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ပြီး ကျုပ်လက်ထဲက ဘိုးလူပေ ပေးထား တဲ့ အင်းနဲ့ ပစ်ချလို

က်တယ်။

"ဝုန်း"

ကျုပ်ဖြင့် လန့်ပြီး နောက်ကို လှန်ချလိုက်ရတယ်။

မီးလုံးကြီး ထတောက်လိုက်တာဗျာ၊ နည်းတဲ့ မီးတောက်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ အောင်မယ်လေး ပူတာကလည်း တော်တော်ကို ပူတာမျိုး။

"မောင်တာတေ၊ ဝေးဝေးသွားနေ၊ ဒါ ငရဲမီးတောက်ပေါ့"

ဒီတော့မှ ကျုပ် သတိရသွားတာမျိုး။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ မင်းအောင်တို့ ၊ ဆရာနွဲ့ဖတို့ နဲ့ ကဝေလိုက်ခဲ့တုန်းက တွေ့ဖူးတဲ့ ငရဲမီးတောက်ကို ချက်ချင်း သတိရသွားတော့တာ။ အင်မတန်မှ အကုသိုလ်ကြီးတဲ့ ကဝေကြီးတွေသေရင် ငရဲမီးတောက်တွေ အလိုလို ထတောက်တာဗျ။ ဒါဆိုရင် ‘စုန်းကိုး မှော်ကိုး ကဝေကိုး’ အစီအရင်ကြီး ပျက်သွားပြီပေါ့။ ကဝေကြီး ဦးဒိဗ္ဗလည်း သေပြီလေ။ ကဝေကြီးသေလို့ သာ ဒီငရဲမီးတောက်ကြီး ထတောက်တာပေါ့ဗျာ။

ဘိုးလူပေက ငရဲမီးတောက်ကို ကွင်းလျှောက်ရင်း ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ မီးတောက်ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း သေးပြီး ငြိမ်းသွားပြီ။ ကဝေကြီးရဲ့ အလောင်းမပြောနဲ့ ပြာတောင် တစ်မှုန့်မကျန်ခဲ့ဘူးဗျ။ ငရဲမီးတောက်ဆိုတာ အဲဒီလောက်ကို ပြင်းတာ။

နောက်နေ့ ထမင်းစားချိန်မှာ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို ပြန်ရောက်တယ်။ ဘိုးလူပေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ထီးဂလိုင်က လှည်းငှားပြီး ပြန်ခဲ့ကြတာလေဗျာ။

တာတေ

